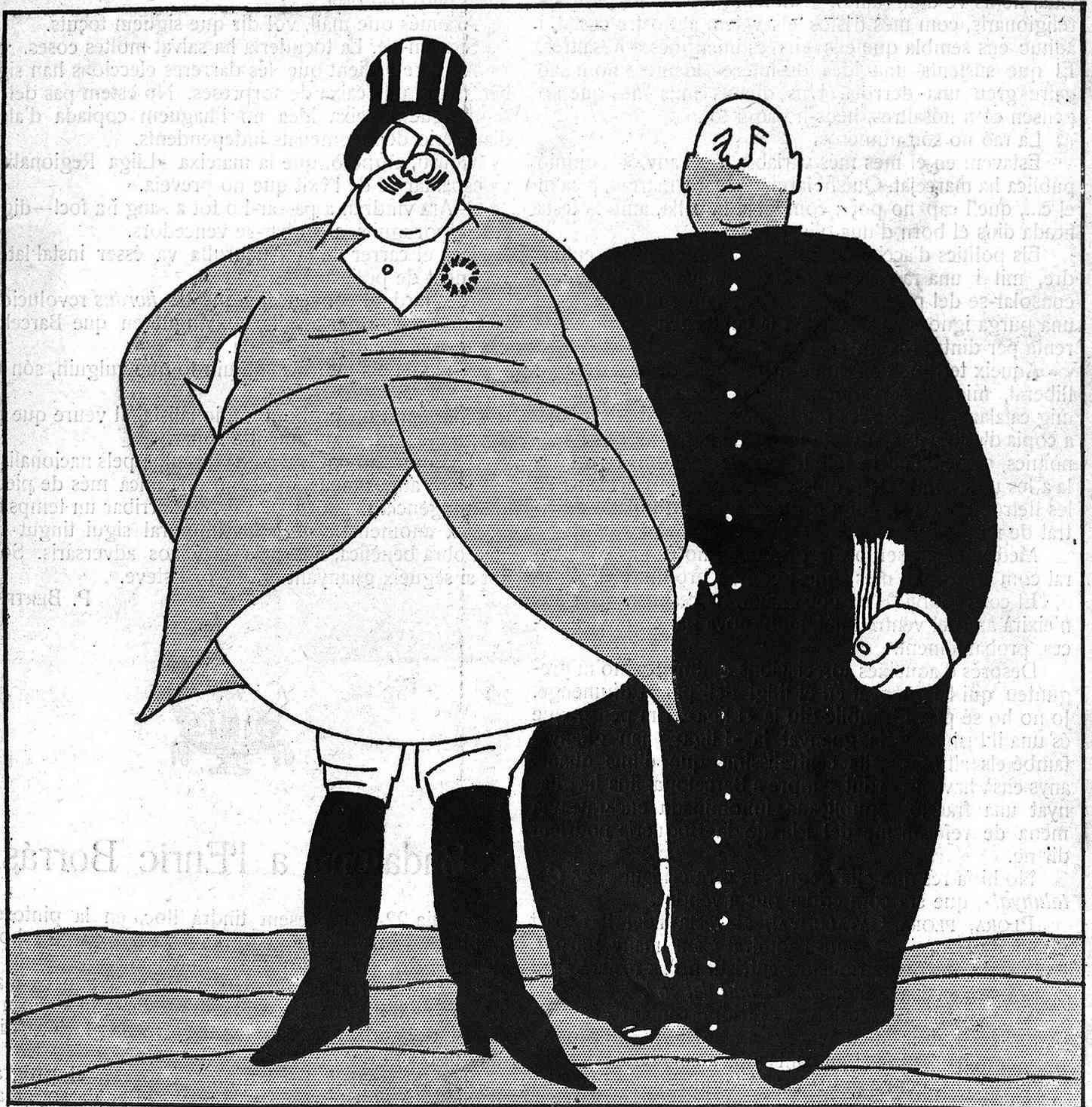

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Núm. 1837 ————— Any XXXVI
BARCELONA, 13 DE MARÇ DE 1914

PERIODIC HUMORISTIC IL·LUSTRAT
10 cèntims ————— Atrassats: 20

ELS SATISFETS

—La "Lliga" es pensa haver guanyat!... Qui ha guanyat ha sigut el rei.
—I la Santa Mare Esglesia.

Tornem-hi, que no ha estat res

Fa poc més d'un any que'l cronista donava, en aqueix mateix lloc, l'impresió d'una derrota electoral. Avui podríem reproduir l'article d'aleshores, sense treure'n un mot, ni un punt, ni una coma.

Els que estem avesats a perdre, en tots els afers de la vida, no'ns ve d'un tanto. Estimem més als nostres correligionaris, com més tristos els veiem al nostre costat, i àdhuc ens sembla que ells ens estimen més a nosaltres. El que sustenta una idea desinteressadament no li sab gaire greu una derrota. Uns quants mils més que no pensen com nosaltres, heus-ho aquí tot.

La raó no són números.

Estavem en el mes més variable de l'any, i l'opinió pública ha marcejat. Què hi farem. «Març, marçot, pica'm el c..., que'l cap no pot»; com deia la vella, amb la testa ficada dins el born d'una olivera.

Els polítics d'acció, de cor, tenen, an el nostre entendre, mil i una raons, per a no desconfiar en l'avenir i consolar-se del passat. El perdre, de tant en tant, és com una purga ignocenta. Saneja a la col·lectivitat política; la renta per dintre i la purifica.

Aqueix terrible conglomerat de gent de sa casa, mig lliberal, mig conservadora, mig catòlica, mig realista i mig catalana, treta de les rebotigues a copia d'escandalls, a copia d'estirar-la amb tota mena de garfis morals i econòmics, emocionant-la amb lletres de prohoms i portant-la a les urnes amb els propis automòbils dels firmants de les lletres, té una similitud grotesca amb un bolado de citrat de magnesia.

Medicalment, semblant producte, no és pas considerat com infal·lible; mes aquest cop ha produït efecte.

El cos republicà, un poc enfiat, ha respost. Està bé, n'eixirà amb el ventrell net, amb nova gana i noves forces, probablement.

Després d'aqueixes apreciacions optimistes, no'm pregunteu qui ha guanyat en el litigi del passat diumenge. Jo no ho sé pas. El públic diu la «Lliga». Em penso que és una il·lusió. Si ha guanyat la «Lliga», han guanyat també els altres partits centralíssims que d'uns quants anys ensà havien perdut sempre a Barcelona; fins ha guanyat una fracció republicana innominada encara: una mena de reformisme del Pla de la Boqueria podríem dir-ne.

No hi fa res que ella tregués la cara cridant «Per Catalunya!», que era com cridar ous a vendre.

PLORA, PLORA, CATALUNYA!, et resta fidel l'«Esbart Català de Dançaires», amb l'admirat Campmany enfront. Per orejar nostre patriotisme entristit no'ns restarà altre consol que anar a contemplar el *ball del ciri*.

Que la «Lliga» va celebrar el triomf cantant *Els segadors*? I bé, què?... Ja començava a ésser hora. Per lo demés, el mèrit hauria sigut cantar-los abans de la victòria. Segurament no era aquesta cançó la que convenia cantar aleshores, era una altra, i varen cantar-la amb impecable oportunitat i justesa.

Per lo que respecta als republicans, si fossim amics

d'orgues, tractaríem d'escatir el perquè de la desfeta. Preferim no intentar-ho. Fent constar que dos prestigis populars han sigut afrosament escanyats per unes hipotètiques tiretes de pell d'anarquista tatuat, n'hi hà prou per a admirar-se de com van les coses d'aqueix món.

També caldrà admirar-se de la manera que's perd la noció dels deures cívics. Ningú vota; els desenganyats creixen. L'únic lloc d'empentes, en la diada del sufragi, era la taquilla del Teatre Principal, on se despatxaven localitats per a la cursa de vedells de la tarde.

El bon elector vota dematí, però el bon aficionat als toros li cal també comprar les localitats d'hora. Per mi, la corrida del diumenge era subvencionada pels jesuïtes.

Mentrestant, tenim a sobre l'ona reaccionària.

Ara més que mai... La frase és un poc vaga i sibil·lítica; però conforta.

Ara més que mai!, vol dir que siguem toçuts.

Siguem-ne. La toçuderia ha salvat moltes coses.

Acabarem dient que les darreres eleccions han sigut, ben mirat, una caixa de sorpreses. No estem pas del tot segurs que aqueixa idea no l'haguem copiada d'algun diari serio dels nomenats independents.

Consti, emperò, que la mateixa «Lliga Regionalista» va espantar-se de l'èxit que no preveia.

—Ara vindrà a passar-ho tot a sang i a foc!— digueren, esporuguits, al trobar-se vencedors.

I en el carrer de la Cucurulla va ésser instal·lat un regiment de policia.

Més tard, al convencer's que les *hordas* revolucionàries no estaven per assalts, convingueren que Barcelona era una vera ciutat civilitzada.

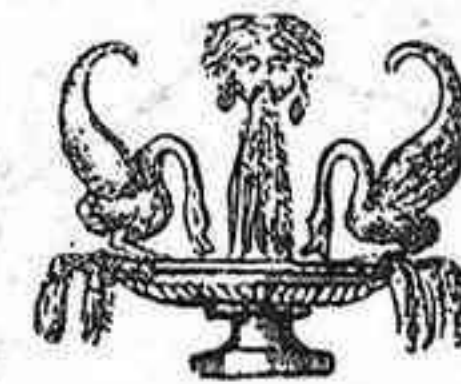
—No, si els radicals, diguin lo que vulguin, són uns bons xicots.

Així parlà un prohóm regionalista, al veure que podia anar-se'n tranquilament a sopar.

La confessió equival a una disculpa pels nacionalistes.

Cert, amics meus, que amb una mica més de pietat i d'indulgència pels descamisats, pot arribar un temps que aqueix anomenat *contuberni* immoral sigui tingut com una obra benèfica, fins pels mateixos adversaris. Sobre tot si segueix guanyant el senyor Esteve.

P. BERTRANA

Badalona a l'Enric Borrás

El dia 22 del present tindrà lloc, en la pintoresca població de Badalona, una gran festa popular en honor del més eminent dels nostres comedians.

L'Enric Borrás és fill de Badalona, i aqueix dia el breçol de l'il·lustre artista es despertarà tot enflocat de flors i de garlandes, com en una jornada gloriosa, digna de qui la fa i de qui la reb.

Ha quedat definitivament llest i aprovat el programa d'aqueixa simpàtica festa, a la qual s'hi han associat, a més de l'element oficial i popular de la localitat, moltes representacions culturals i artístiques de Barcelona.

EL DOCTOR A L'AIGUA

Chor de granotes: — Carnestoltes, quinze voltes,
s'ho ha trobat al cul del sac.
Cantem-li, ara, les absoltes:
Rac-rac-rac-rac-rac-rac-rac.

A les dotze del mig dia serà col·locat el retrat d'en Borrás a la Galeria de Fills il·lustres de Badalona;

A la una de la tarde, dinar oficial, obsequi de l'Ajuntament badaloní, en el Saló del Consistori;

A les tres, descobriment de la làpida del carrer al qual ha sigut donat el nom d'Enric Borrás;

A les vuit, àpet popular;

I a les nou, gran funció de gala. Representació dramàtica a benefici dels pobres; donant-se solemniament al teatre el nom de «Teatre Enric Borrás».

Inutil dir que L'ESQUELLA DE LA TORRATXA s'adhereix amb tota l'ànima al merescut homenatge que'l bon poble de Badalona dedica a nostre gran actor.

Després de la batalla

Ríguin-se'n tant com vulguin els excèptics en matèries polítiques, està ja fòra de dubte que les lluites electorals, en mig de la seva aparent esterilitat, són una cosa molt convenient, molt sana i molt útil.

Tant va això resultant així, que crec que si els governs fossin, com deurien ésser, veritables amics del poble i fomentadors intel·ligents de la seva prosperitat, procurarien que cada dos o tres mesos hi hagués eleccions d'una classe o altra.

Es clar que la medalla electoral, com totes les me-

dalles humanes, té dret i revés i que'ls enemics del noble sport de les urnes trobaràn mil i una raons per a desacreditar-lo i envilir-lo; però, al costat dels arguments que ells puguin aduir, quants i quants motius no trobarem també, els amics del sufragi, per a cantar les seves excel·lències i extasiar-nos davant de la seva feconditat inagotable!...

Que no?... A demostrar-ho toquen. Deixem a un costat les paraules i, valent-nos dels números, guia el més fidel i segur de l'home modern, anem a veure lo que va succeir en la batalla electoral del passat diumenge.

* * *

Segons datos, que curosament hem recullit, per a la propaganda solament de les candidatures en la via pública s'han fet imprimir cent setanta mil cartells de gran tamany, l'import dels quals representa una barbaritat de centes pessetes.

Per a ficar aquests cartells en les cantonades i arbres dels passeigs, s'han necessitat doscents vuitanta kilos de pastetes de midó i tres grosses de brotxes de les bones, amén d'un número important de pots de llauna.

Aquesta labor, com pot suposar-se, ha ocupat a tot un exèrcit de ficadors, que durant vuit dies no s'han entès de feina i han cobrat lo que en temps normal no cobren en dos mesos.

Are bé; aquests obrers, aquests fabricants de pastetes, aquests impressors de cartells, no han de beneir la lluita electoral que tan bonics ingressos els proporciona?

Però, anem seguint.

La propaganda domiciliaria s'ha fet per medi de candidatures ficades en sobres impresos, amb el nom de l'elector manuscrit i altres indicacions fetes a mà o amb motllo de goma.

De la profusió amb que aquestes candidatures s'han repartit, no és necessari parlar-ne; però lo que poca gent coneix és l'enormitat de la xifra d'aquesta propaganda fabulosa.

¿Saben, en números rodons, quantes candidatures s'han imprès?... Tres mil·lions!

¿I sobres, quants se n'han repartit? Cincents mil!

¿I quants escriptors han sigut necessaris per a estendre les direccions? Trescents setanta!

¿I en la repartició a domicili, quants homes hi han trobat ocupació? Quatrecent!

Ajuntin, doncs, les quantitats que sobres, candidatures i treball d'oficina, i repartició pressuposa a les que s'han invertit en l'impressió i col·locació de cartells, i una volta considerat tot lo que això representa en l'economia d'una capital, tinguin la bondat de continuar llegint.

* * *

Acabats els preliminars de la lluita i vingut el dia de la batalla, en que totes les forces se posen en moviment, després de recollir i comprobar els corresponents datos, ens trobem amb que:

En la repartició de candidatures a la porta dels 315 col·legis electorals en que està dividida Barcelona s'hi han empleat 1260 homes;

El servei de transmissió de recados, ordres i avisos a les seccions ha exigut el concurs de cinquanta dos automòbils;

I a la una de la tarde, hora clàssica de l'arròs, s'ha posat en marxa el personal de doscents restaurants,

fondes i fondetes, que ha portat el dinar a mil cinccents interventors, adjunts i presidents de *mesa*.

Pot-ser no s'ha acabat, encara, l'enumeració dels gastos que la festa del sufragi origina, però tant se val; amb lo apuntat n'hi hà prou. Apilin vostès totes les partides a corre-cuita indicades, facin-se càrrec de la riquesa posada en moviment que aquestes xifres enclouen i, amb les mans al pit, diguin si una funció que a tants ciutadans favoreix i tantes indústries anima, no és acreedora a la nostra admiració i no mereix que'l Foment del Treball Nacional la patrocini i la defensi.

Sense les eleccions del diumenge, hi hauria, a hores d'ara, tanta gent contenta entre'ls que per un o un altre motiu han omplert en la font del sufragi el seu got, el seu cantiret o la seva galleda?...

* * *

Les urnes!... Els comicis!... La batalla electoral!... Gravem amb lletres d'or aquestes paraules santes i *fem vots* per a que ben aviat poguem tornar a trobar-nos-les en el programa del dia.

Les classes productores ho agrairàn, l'industria paperera sortirà del seu marasme i els candidats que'l diumenge varen ésser derrotats—els únics, pot-ser, que avui estan descontents—tindràn ocasió d'intentar la *remenja*.

MATIAS BONAFÉ

La castedat a "La Bohemia"

Al ball de la *castedat*
hi abundaven els troners,
i homes de *pès*, al costat
de disfrees molt *lleugeres*.

Pels recones se feia gresca
i es tocaven molts extrems,
prenent-s'ho tot a la fresca,
perque això és fruita del temps.

Jo vaig ballà amb una tia
que no's treia l'*antifaz*
perque'm va dir que tenia
un gra a la punta del nas.

Mes tant vàrem discutí
—Te la treus? No te la treus?—
que se la va treure, al fi,
caient-me l'ànima als peus.

Quin nas més fenomenal!
Li hauria dat una pinya.
Allò semblava un fanal
dels que en Falqués ens *endinya*.

Jo li vaig aconsellar
que se n'anés a càl metge.
A mi sí que'm va passar
lo de ballà amb la més lletja!

JOAN CASAS VILA

Amb dues lliçons...

Una senyora, molt *finolis*, entra a una academia de ball. El professor la saluda amablement:

—Déu la guard, vostè deu venir pel tango?

—No, senyor; desitjaria...

—Ah, ja entenc! Vol aprendre la «Furlana»...

—Tampoc. Voldria...

—Prefereix el «Fandango», el «Bolero» o la «Machicha», les «Seguidillas» o el «Zapateado?»

(Gest negatiu de la senyora).

—Res de dances espanyolas? Aleshores, pot-ser li interessaria més la «Tarantela», la «Siciliana», la «Saltarella», la «Trevisana», o bé el «Cracoviak», la «Czarda», la «Canaiça», la «Cosaca» o la «Kastachok?»

(Un altre gest negatiu).

—La senyora pot-ser sentirà més la «Marinera», que ens ha vingut d'Holanda, o per les Moritas que acaben de portar d'Àfrica?

—Vostè bromeja...

—Ja hi caic. Vostè té el culte de les dances antigües, com la «Pavana», el «Minuet», la «Sarabanda», la «Gavotta», la «Guimbarde», la «Musette», la «Babette»...

—Res d'això; no, senyor.

—De primera!... Veiam si a l'últim ho endevinaré. Vostè és una apassionada per les dances gregues: *caryatis*, *gymnopédice* i *choreión*?...

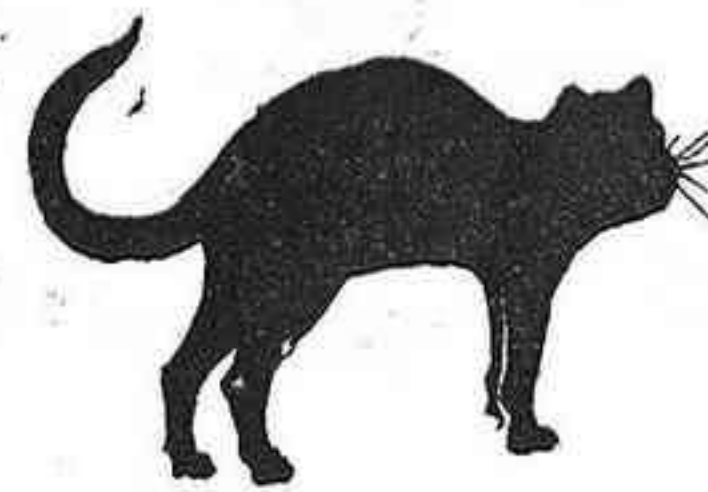
SACRIFICIS

—Què pagues, ja que has guanyat l'elecció.
—Encara no he pagat prou, i em costa a dos duros per vot?

—No, senyor, no. Jo lo que voldria aprendre és la polca.

—Ah, dispensi. Ho sento, però no la puc servir. Aquest ball no'l conec gens ni mica.

BUSQUETS

Don Joan-Gat

Hi havia un home adornat, de la manera més graciosa, amb els set pecats capitals, àdhuc amb alguns altres no de tanta importància. Era soperb com un paó i orgullós com un rei; mandrós com un pintor de parets i rabiós com una mona; golafre com un canonge, avar com una garça i luxuriós com una dona que ho siga; que, aquestes, quan ho són, ho són més que les gallines.

UN CLIENT D'EN QUERALTÓ

—Han triomfat els del «pacte de la fam»?...
Alabat siga Déu! A mi no m'enganyaran de gaire, perquè'l meu mal és la desgana.

Posem-hi una mica d'embustero, un troç de cruel i una polsada de cinc o sis qualitats més, i tindrem an el nostre home.

Va morir sense sagraments i de cara a la paret, i com és cosa natural i lògica, la seva ànima va pendre bitllet de primera cap a les regions d'en Pere Boter, perfectament documentada, per a que pogués cremar en cel·la de preferència.

Els nostres llegidors ja hauràn conegut a l'hèroe d'aquesta verídica faula. És de don Joan, de qui parlem. Un don Joan jove i seductor, mort, al passar el portal d'un convent, per la daga d'una monja gelosa d'una novícia. Es el don Joan qui canta les esparses d'amor en la proa de la barca de Carón, mentres el segueixen totes les Elvires, totes les donyes Inès i totes les promeses d'en Lluís Megia.

Anein al cas.

Don Joan arribà a l'infern i fou presentat, amb els honors que li pertocaven, a l'àngel rebel, senyor dels antres aquells.

I conversaren, llarg, molt llarg.

BARREJA D'IDEALS

—Miri, el meu marit en va votar un de cada candidatura.

—Ave Maria Puríssima!... I això que estem en Quaresma!...

Don Joan contava les seves facecies. Duels amb mort de l'adversari. Escalament de convents amb desfloració de monges. Burles a la religió, declamant tan bé com en Rojas:

*«Si el Cristo, que aquí os ampara,
vuestro insulto aquí escuchara
y viera la audacia vuestra,
desclavaria su diestra
para cruzaros la cara».*

Faltar al quart Manament de la Llei de Déu, dient, burlant-se'n:

*«Son pláticas de familia
de las que nunca hice caso».*

Orgullós i vanitós quan esclamava:

*«Soy, por fueros de nobleza,
familiar del Santo Oficio;
dióme el Papa el beneficio
de una bula de exención.
Mas, por burlar vuestro enojo,
a títulos no me acojo.
¡Tengo espada y corazón!».*

I així anà seguint. Ell, que mai s'havia confessat amb cap clergue, es confessava, vantant-se de les seves males accions, amb el dimoni. I tant digué, tant digué, que l'àngel maleit sentí l'enveja rosegant-li el cor.

—Imatge de Déu com ell he estat jo;—se deia.— Com ell m'he entregat a les passions i he vestit mon cos amb tots els vicis. Això no és un condemnat. Es un rival.

Decididament se dirigí a don Joan i li digué:

—Company, no'm conveniu. No us puc admetre a l'establiment.

—Es que jo soc dolent.

—Massa.

—Es que m'han enviat.

—Entorneu-vos-en.

—Me tornaràn cap aquí. Què voleu que hi faci entre les onze mil verges?

—Entorneu-vos-en d'incògnit. No'm convenen condemnats amb tant de mèrit, a dintre d'aquesta casa. Vols que't disfreci?

—Si quedo bé...

—Doncs, au, dorm. Fins a demà.

Don Joan dormí fins que'l despertaren. Lucifer vetllà tota la nit, conferenciant amb els dimoniets petits.

No's trobava manera d'enquivir en lloc conegut, tota la malícia, tots els vicis, tota la gracia de don Joan.

Un botifler dimoni digué d'inventar una còrpora per ficar-hi aquella ànima maleïda.

S'hi posaren amb gran afany, i el gat fou fet.

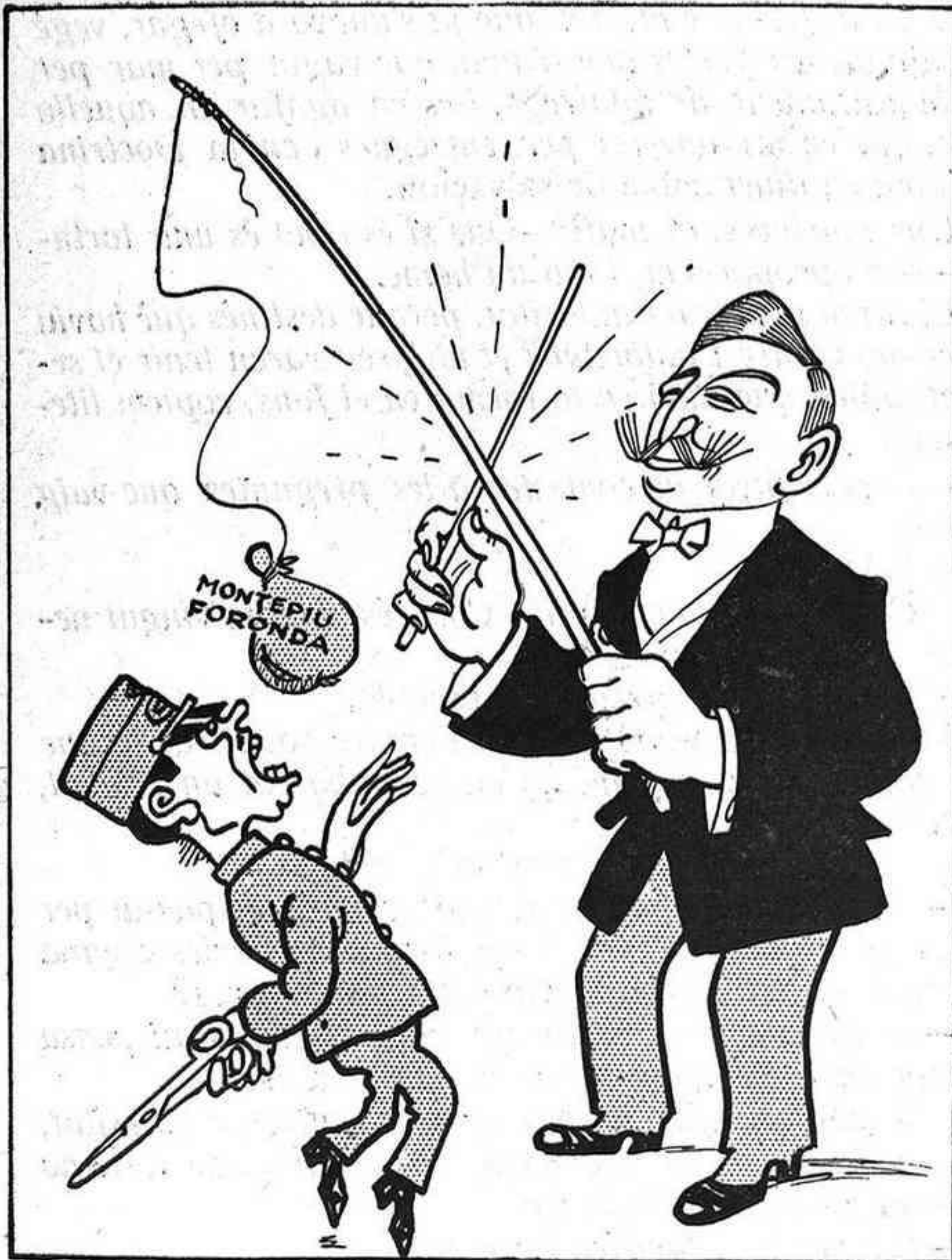
MONI

Epigrama

Dos muts, disputant-se un bot,
que crec que era ple de vi,
tan fortament van renyî
que al fi s'ho varen dir tot.

JOSEP BERNET TORRAS

LA FIGUERETA TRAMVIARIA

—Empassa't això, babau,
i seràs el meu esclau.

—Ara sí que m'has fumut!
Deixa anà el cordill, menut!

El meu Waterloo

(Total de pèrdues:
tres candidats i un sopar de duro)

Han perdut els meus, i ho sento.

Ho sento per varies raons, totes de gran pes: Primera i principalíssima, perquè hem perdut; segona, perquè han guanyat els altres; tercera, perquè «què diràn a l'es-tranger?»; quarta, perquè això és una vergonya molt ver-gonyosa; i, finalment, ho sento perquè m'havia jugat un sopar de duro que guanyariem, i ara'm tocarà pagar... si és que vui quedar com un home.

Confiat i optimista, amb la fè del polític convençut, vaig apostar a favor dels meus candidats, cregut de que la realitat, els números, no vindrien, diumenge, a des-mentir-me les profecies i que sortirien triomfants de les urnes els cinc noms simpàtics. Però, ai!... que l'home proposa i els escrutinis canten, i aqueixa vegada, la cançó, ha sigut de gori-gori pels partidaris de la democràcia.

Resultat: no's necessita ésser cap *Pol* per a calcular-lo: que jo hauré perdut més que'ls altres republicans coaligats, perquè he perdut, ademés dels tres candidats que'ns han anat a l'aigua, un sopar de cinc pessetes, que hauré de fer efectiu, si no me'n desdic, amb perill de que se m'indigesti. Dic que pot-ser em farà mal, perquè ja estic veient el menú d'aqueix «àpet de la derrota». Per en-curtit únic: *pebrot* escalibat; per sopa, *raviolis*; per entrant,

pota; per sortint, *tunyina*; i per postres, *pinya* d'Amèrica. El meu sí que és un veritable Waterloo!

No hi hà res que ensenyi tant com l'experiencia. Ara ja ho sabré, per a una altra vegada. En Reventós té raó. Les joguesques hem de fer-les sempre en contra dels nostres amors. Això, que'ls jogadors ne diuen *co-brir-se*, és la manera d'anar amb peus de plom i a la segura. Si, amb tot i tenir el cor posat a la candidatura republicana, hagués jugat a favor de la «Lliga Regiona-lista», ara jo hauria sortit guanyant-hi un sopar de duro.

I sempre val més conquerir alguna cosa, que per-dre-ho tot.

YORICK

Del jardí dels humoristes

FRANCISCO

—Al tornar de Virginia (Amèrica del Nord) vaig por-tar ab mi un negre que me n'havia fet cinquanta dolars.

El negre es deia Francisco, com en Silvela, però era molt modest i quasi mai se n'alabava. L'única mania que havia agafat era creure's que jo l'havia adquirit per a re-tornar-li la primitiva llibertat, i en això s'errava de mig a

mig. Precisament jo l'havia comprat per a ensenyar-lo pel món, a les fires, presentant-lo com un gran quefe de tribu africana.

Al començament, la cosa, semblava venir-hi de gust; divertia als espectadors amb dances i crits i excèntriques postures; però aviat va tornar amb la seva idea ficsa: la llibertat. Jo prou mirava de fer-li entendre que, si l'havia comprat amb bona moneda, era ben meu i podia fer d'ell lo que'm dongués la gana; ell, tretze són tretze, cada dia més rebel.

Per acabar-ho d'adobar, després, vaig sapiguer que estava gelós de mi, per una fulana que jo en aquell temps tenia. Des d'aleshores, el murri de negre, feia tots els possibles per fastiguejar-me a mi i avorrir al públic, fent-me quedar malament davant de la parroquia. I vetaquí que'ls espectadors, al sortir de la barraca, començaren a bescantar-me: — «Quina ensarronada!... — deien. — Mireu que'l negre se us destenyeix!...» Efectivament, el diable de Francisco, s'anava despintant cada dia més. Vaig descobrir que cada matí es posava «polvos», que s'ensajava davant del mirall a fer el posat d'uropeu, que's rascava la pell amb pedra tosca, i que feia córrer que havia nascut a Sanahuja. En fi, una veritable infamia!... Es clar, els clients, cada dia més escassos i més escamats.

— Això és un negre africà?... Esteu de broma, mestre! Apa, buenas! —

Varies vegades vaig haver de tornar els diners a la gent, fins que, decidit a no ensenyar-lo més com a negre, vaig intentar presentar-lo amb caràcter d'indio estantís. Però, ca! tot inútil. Cada dia se m'anava tornant més blanc, se pentinava amb la ratlla al mig, se posava colls i punys planxats... Res, que vaig haver d'acabar per despatxar-lo.

I sabeu de què fa, ara, el negre Francisco?

S'ha llogat de senyora de companyia amb un vellot ric. Diu que'l distreu molt i que li esvaeix tots els pen-saments negres.

PHIL

GLOSARI

EL NÀUFREG I L'AUTORITAT

El cas que anem a explicar és quasi històric.

Un vaixell venia de Marsella i anava cap a Gibraltar.

Anava fent el seu camí, com qui mal no fa mal no pensa, girant-se a babor i a estribor, com venien les ones; quan tot d'una un jove de vint anys o bé va caure o es va tirar a l'aigua.

El barco va anar fent el seu camí sense adonar-se d'aquell home —perque'l pès d'un home és tan petit que no hi hà cap barco que se n'adongui— i aquell home, al caure al mar, va trobar-se... amb lo que's troben els homes quan tenen de nedar per força: es va trobar nàufreg forçós.

La platja era lluny. Va nedar una hora, dugues, deù,

quinze, i al fer-ne vint, així que ja s'anava a ofegar, vegé una d'aquelles fustes que sembla que vagin per mar per fer de salvament de nàufregs, i es va agafar an aquella justa, que en les noveles per entregues i en la Doctrina cristiana en diuen tabla de salvación.

Uns mariners, al matí:—Que si és o no és una tortuga,—van apropar-s'hi, i era un home.

El varen portar a l'autoritat, perque destinés què havia de fer-ne, i entre l'autoritat i el nàufreg varen tenir el següent diàleg que, sinó en la forma en el fons, copiem literalment:

—Faci el favor de contestar a les preguntes que vaig a fer-li.

—Vostè dirà.

—Contesti, primerament: Com és que ha vingut nedant?

—Perque soc nàufreg, per servir-lo.

—Això ho diu vostè i així vui creure-ho. Però, ja que ha vingut nedant, per què no ha desembarcat an el moll, com li corresponia?

—Perque he seguit el camí més curt.

—Que no sab que tenim sanitat, i havia de passar per la Sanitat? Que'n respòn, vostè, de que'ns portés alguna malura forastera? Que no sab que tenim duanes?

—Li diré, senyor... Autoritat, el que neda no hi pensa amb tot això. Els nàufregs no mirem fieltos.

—Vostès, no; però nosaltres, sí. Nosaltres, l'autoritat, estem per a vigilar les fronteres. Qui ens diu que vostè no portés alguna idea subversiva?

—Per nedar m'haurien fet nosa.

—Ja sé que ha vingut amb lo més just.

—Tan just, que he vingut sense roba.

—I està bé, arribar sense roba? No comprèn que, al... desembarcar, podia ésser vist d'ulls honestos? No comprèn que hi podia haver senyoretas, a la platja? Que no han de tenir pudor, els nàufregs?

—No sabria dir-li.

—Doncs ja l'hi diré jo. Vostè ha faltat a la moral. Vostè ha infringit els reglaments. Vostè no ha llegit les ordenances.

—El que neda no té temps de llegir, sinó de nedar.

—Es llegeixen abans.

—Encara no era nàufreg.

—Doncs que siga el darrer cop que'n siga.

—No'n seré més. Li prometo. D'aquí endavant aniré per terra.

—Qui hi aniria, per terra, som nosaltres, si no fessim complir els reglaments. Vostè és estranger, veritat?

—Per servir-lo.

—L'hi he conegut amb l'enraonar. Ensenyi els papers.

—Se m'han mullat.

—I es gosa presentar davant nostre amb els papers mullats, senyor nàufreg? Que no comprèn que ha d'anar prè? Que és un indocumentat?

—Jo soc nàufreg, i res més que nàufreg.

—Vostè dirà lo que li sembli; però si hagués de fer cas de vostè i dels que pensen com vostè, tothom entraria nedant. Les duanes i les fronteres aviat semblarien balnearis. I això no podem consentir-ho.

—Deixim anar i me n'entornaré.

—Ha d'ésser nedant, si per cas.

—Estic molt cansat. El fer de nàufreg vint hores cansa més de lo que vostè es pensa.

—Més cansa fer d'autoritat. Jo l'he d'entregar an el seu govern.

ANGOLETA

LES SUBSISTENCIES

—Ja ho sabs. Ambrós, que la carn s'abaixa un ral per kilo?..
—La de moltó; no pas la vedella, que aquesta sempre la paguem cara els que'n mengem.

—Si no'm vol, el meu govern! Si en té masses, de nau-fregs!

—Jo he d'entregar-lo. Que no té cònsul, vostè?

—No sabria dir-li.

—Ah!... Ni això sab? Que no té patria?

—No me'n recordo.

—Que no ha jurat la bandera?

—Jo no més he jurat una cosa. Així que surti de les seves mans, tirar-me a mar amb una pedra. Em fa més por vostè que l'aigua.

—Vostè és àcrata. No'm queda cap dubte. No estima la vida. No creu en res. No respecta l'autoritat. No segueix el camí natural. No porta papers ni porta roba. No té patria, ni hogar, ni costums. A no ésser que l'aigua de mar li haurà esborrat la ficsadura, vostè deu tenir el dit gros marcat en tots els quartelillos. L'internarem.

—Aon?

—Allí on siga. Ara com ara, a la presó, i una altra vegada apendrà. El que vulga entrar naufragant ha d'entrar amb totes les regles que manen les ordenances... Guardia, llevarse a este hombre!

XARAU

Teló enlaire

PRINCIPAL.—Pues, señor... Això de l'il·lusionisme, de la magia i la fantasmagoria, encara és capaç de divertir al públic, quan és ben presentat. I que aqueixa parella, *Chefalo-Palermo*, ho presenta nèt i elegant no cal regatejar-ho. El séu número, titulat *El jardí misteriós* produeix excel·lent efecte i és digne d'ésser vist i aplaudit.

Ah, la senyora, molt guapa i molt simpàtica.

S'ha de confessar que aquest és el primer truc de l'espectacle.

LICEO.—L'única obra nova que'ns ha fet conèixer, fins avui, la companyia «Caramba» és *Amore in maschera* del fill de la cèlebre Darclee.

Aquesta obra que, segons diuen, va ésser un gros èxit a Buenos Aires, aquí no va agradar; de l'argument no'n parlem, és de folletí, la musica és un xic vulgar, i fóra d'un quartet còmic del segon acte, que sigué molt aplaudit, lo demés és ben poca cosa.

La presentació i execució, dignes de la companyia «Caramba». La Ivanisi, la Cenami i la Ivnev interpretaren sos respectius papers a la perfecció, i el tenor Pasquini i el graciosíssim Orlandi també molt justos.

En Bellezza, com sempre, inmillorable.

Per aquesta setmana estava anunciada l'estrena de *Diavolo a quatri*. La setmana vinent en parlarem.

TÍVOLI.—En el precís instant de confeccionar, el revister, aquesta ressenya, el popular teatre del carrer de Casp té les portes tancades, esperant que l'actual companyia del «Novedades» se n'ensenyoreixi.

NOVEDADES.—Havem d'anotar el benefici de la triple senyoreta Lloró, celebrat dissabte, que va resultar un èxit.

— En preparació, per a estrenar-se molt aviat, *Maruxa, El pretendiente* i *El gran simpático*.

NUEVO.—*Las memorias del diablo*, arranament d'en Montero, és una obreta enginyosa, d'interessant argument, però de forma i procediments antiquats.

Per lo ben presentada i per la justesa de l'interpretació, en la qual s'hi distingeix notablement l'actor-protagonista, és probable que *Las memorias del diablo* s'aguantin uns quants dies al cartell.

— Dimecres degué estrenar-se *Variaciones conyugales*, vaudevill en un acte i dos quadros (Ferrer-Montero) amb musica dels mestres Parera i Montserrat.

No'n sabem res, encara.

— La setmana que ve, gran aconeteixement de teatre líric català. Interessant estrena: *La sala d'espera*, original de don Angel Guimerà, per la lletra, i de don Enric Morera, per la musica.

ESPAÑOL.—Continúa creixent l'èxit de la tragi-comedia *Patria*.

El quadro, *La filla del segador*, ve a ésser un ràpid i emocionant drama del genre naturalista, que podriem dir-ne «guignol dels primers temps.» Tipus i escenes esboçats solament, però de mà mestra. L'obra és forta i intensa, i seria també complerta, sinó fos tan desigual. El desenllaç d'aquell conflicte dramàtic, tan ben exposat, resulta poc sincer, d'un truc teatral que fa l'efecte d'un rebuscament.

No obstant s'ha de confessar que, lo mateix baix el punt de vista literari que en l'artistic, la tasca de l'autor mereix més elogis que censures.

Veritat és que'l senyor Picó i Campamar no podia legalment donar-nos la «castanya».

Per alguna cosa és Mestre en Gai Saber.

L'interpretació, ajustada, i tot lo bé que permeten els elements de que disposa la companyia.

IDILIS I CANTS MÍSTICS, per Mossèn Jacinto Verdaguer.— És el volum segon de les Obres completes del nostre immortal poeta; edició popular de la *Il·lustració Catalana*.

Entre les moltes i molt valioses obres que formen el llegat literari de Mossèn Cinto, aqueixa, *Idilis i Cants místics*, és una de les més importants i característiques, per la gran sinceritat i l'exquisit perfum de poesia popular que enclou. Ha sigut un bon acert reproduir-la, posant-la amb les primeres de la col·lecció, car feia molt temps que estava agotada i eren molts els catalans admiradors d'en Verdaguer que desitjaven fruit-ne les excel·lències novament.

AYUNOS Y ABSTINENCIAS, per I. Domènech i F. Martí.—Un llibre de cuina de gran utilitat per als que encara creuen que en els divendres de Quaresma s'ha de fer de peix. Aquí trobaràn, señores, l'explicació clara i detallada de tota mena de guisots des del bacallà amb gorra i brusa fins a la llagosta més encopetada. Es un manual de cuinera molt propi a les circumstancies actuals i convenient a totes les families catòliques. Seguint les instruccions d'aquest tractat de gastronomia, tant si tenen butlla com si no'n tenen, compliran amb la Santa Mare Esglesia... i evitarán el ridículo.

LA LIBERA IDEA.—Revista lliure-pensadora italiana, orgue mensual de la *Federació Nacional d'Estudiants anticlericals*, de Roma. Havem rebut els dos primers números d'aquest any, corresponents al ters de sa publicació. Conté interessants treballs, entre ells un magnífic estudi sobre Giordano Bruno.

EL LIBRO POPULAR.—Havem rebut el número 9 d'aquesta revista literaria. Publica, completa, una noveleta d'Antoni Hoyos i Vivent, titulada *Los toreros de invierno*.

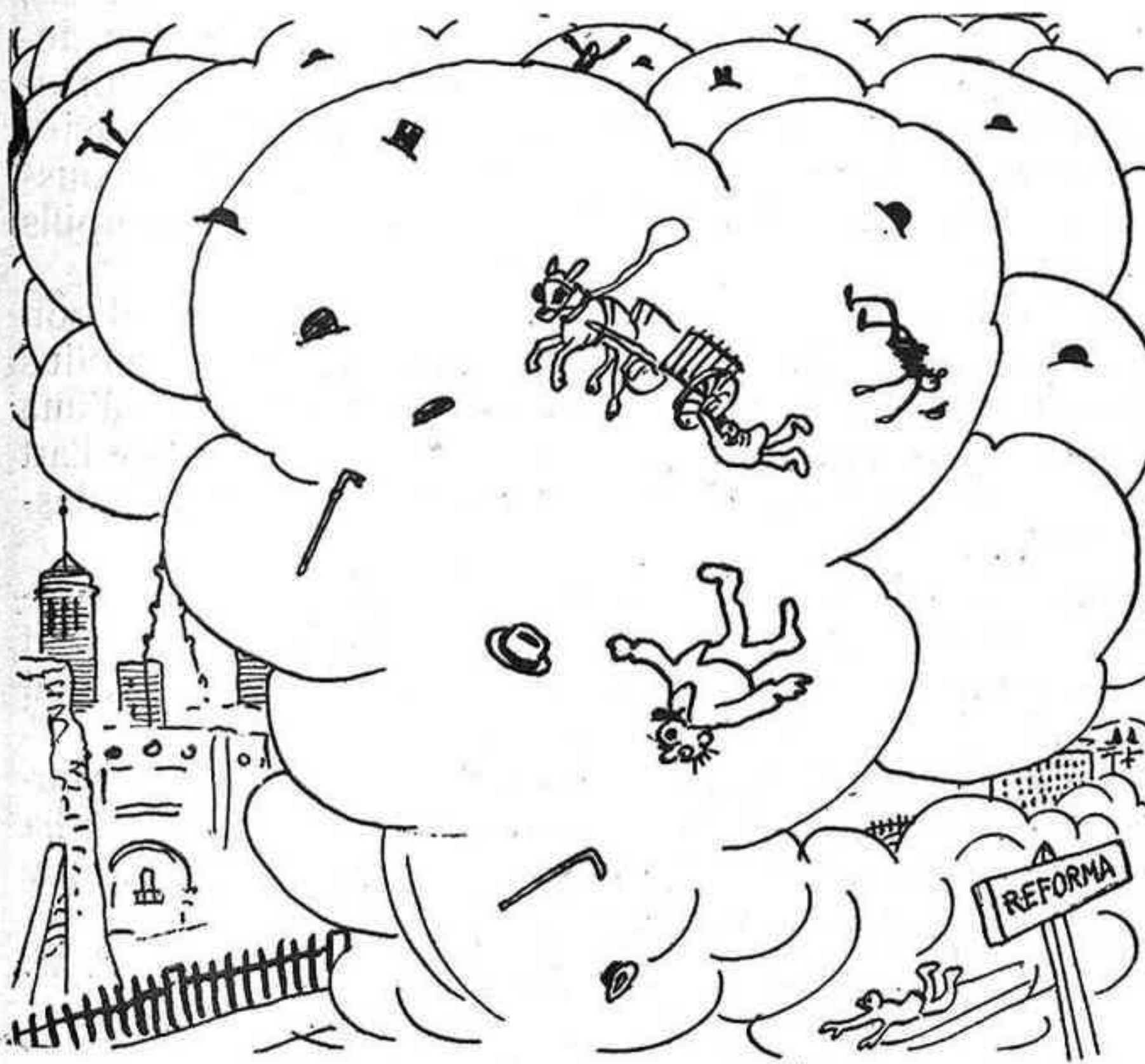
SEPT SCIENCIES.

Dels desperfectes de la major part de carrers ningú en fa cas.

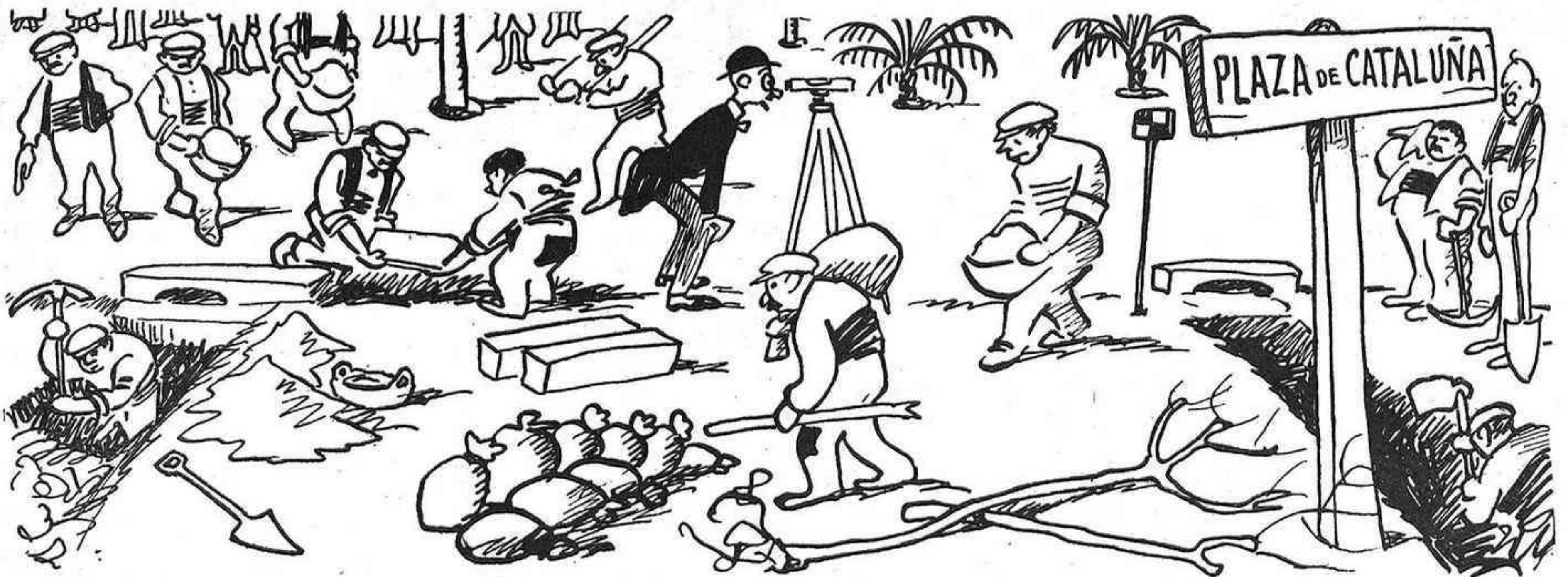
Amb l'empedrat de les Rambles ningú hi pensa.

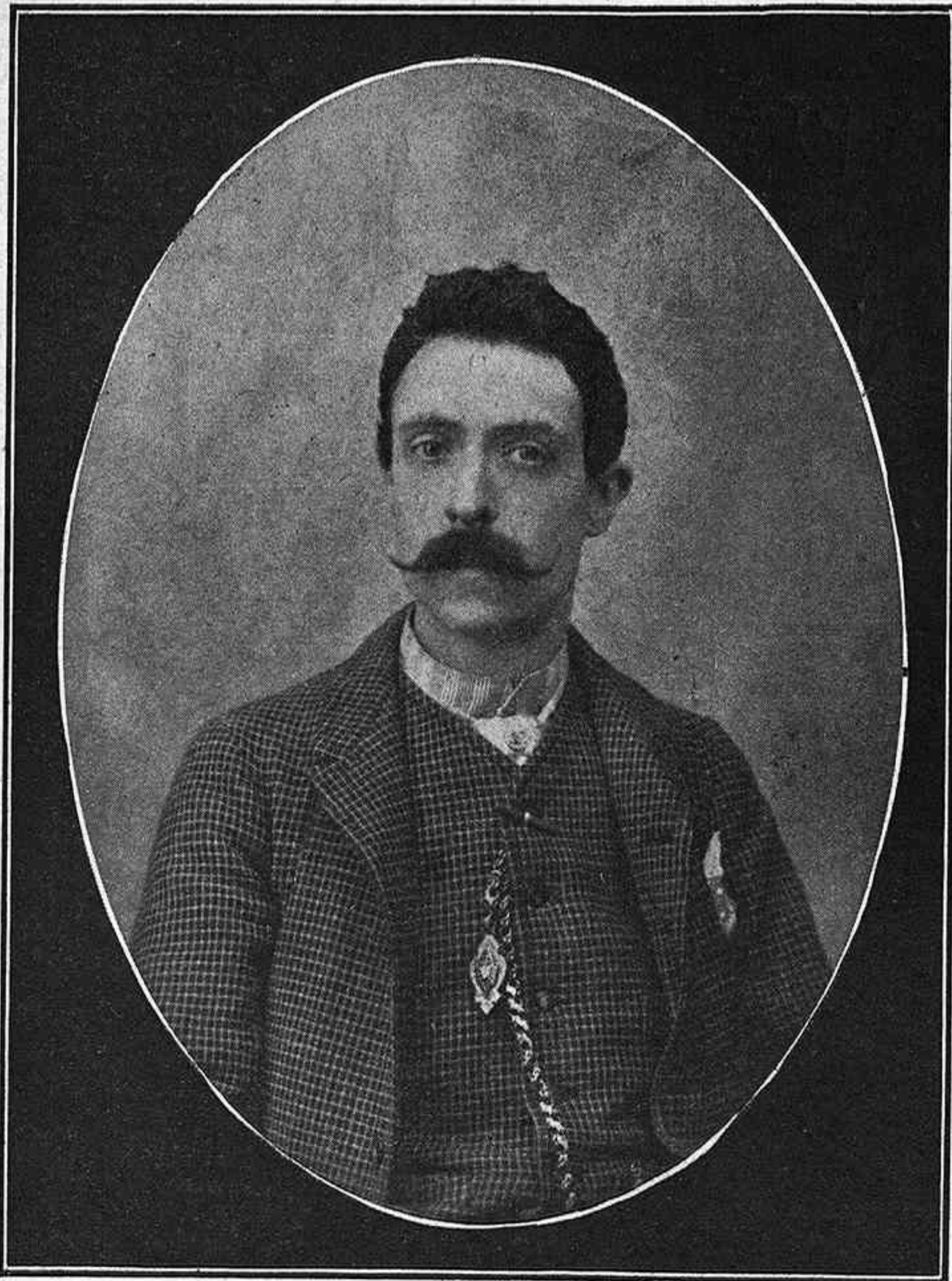
De l'estat de la Reforma ningú se'n recorda.

Amb el fangueig de l'Eixamplis ningú s'hi fica...

Però a la Plaça de Catalunya, que estava molt bé i a gust de tothom, vinga activitat i vinguen obres.

Joan Llisas

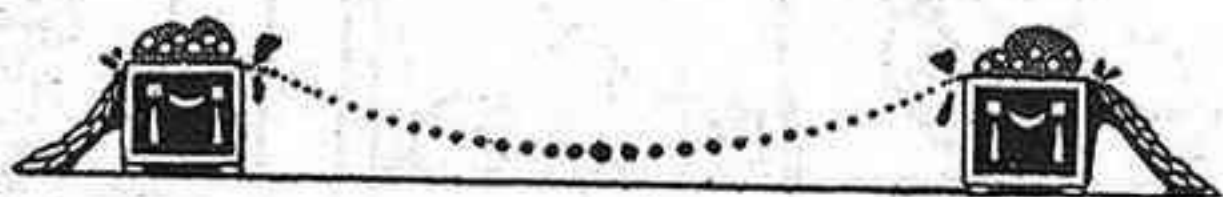
Ha mort a l'edat de seixanta-tres anys.
Fou un home alegre, servicial i treballador.

Les dues grans especialitats de la seva vida eren aculotar pipes i ballar el can-càn. Com a dançarí, sobre tot, havia conseguit molta popularitat. Era tan destre, tan àgil, ballava amb tan d'art, que la seva celebritat en aquest punt fou, a Barcelona i a Espanya entera, reconeguda per tothom.

Era, ademés, un home honrat, de molt criteri i bastanta cultura; gran col·leccionista d'auques de redolins i altres documents de literatura popular, i tan ben proveïda estava la seva biblioteca, d'aquestes materies, que pot dir-se que lo que ell no tenia no ho tenia ningú.

Actualment exercia el càrrec d'Administrador de l'«Alcázar Español».

Descansi en pau.

NOTES D'ART

FAIANÇ CATALÀ. — En Gustau Violet, l'artista rossellonès, alt com un Sant Pau, ferm com un cuiracer, català de cor, ens ha vingut a portar a Barcelona una mostra de les seves obres concebudes en aquell deliciós recó de Prades, sota'l Canigó.

L'art d'en Violet, fet de franquesa i sanitor muntanyenca, ens tenia que plaure, als ciutadans, un poc lassos de veure tants refinaments i tantes simplicitats rebuscades.

En tota l'exhibició escultòrica d'en Violet hi palpita l'encís del tipu català, massoter i sofer, serè i contemplatiu. Aquelles terres cuites ens han fet reviure quelcom de llunyà i quasi oblidat, en mig de l'agitació i lluites de la urb mediterrània. En aquells pastors, en aquells caminants, en aquelles testes, en aquelles dones amb gipó-cofia i mocadors folgats, hi hem sentit flaires d'honradesa camperola, de pa de casa, i hem endevinat, passant per sobre les caputxes dels pastors i l'esquena dels bèns, l'aire pur i fret dels Pirineus i un llunyà horitzó rublert de màgiques coloraines crepusculars.

En un art com l'escultura, tan mancat de medis d'expressió, no és pas massa sovint que veiem evocats en una forma simplista tot l'ambient i tota la vida d'una afrau i tot el triat característic a una raça.

Això és el gran mèrit d'en Gustau Violet. En l'escultura d'aqueix home sà, content i enamorat de la seva terra, no hi trobaràn, els massa exigents, ni els massa clàssics, incapaços d'experimentar suggestions evocadores, lo que avui sol cercar-se en l'obra d'art: una harmonia i una ponderació meticulosa de les formes. Si ens perdona el nostre amic, el bon artista rossellonès, nosaltres direm que la seva escultura té molt d'aqueixa intuïció pastoril que admira per la seva fortitut i ingenuïtat més que per la seva correcció. Algunes de les figures que hem contemplat en el «Faianç Català» tenen l'heroica senzillesa d'un sant d'ermita. En altres, sobre tot en les testes, l'ofici d'escultor, la traça de l'artista educat ja pugna per dominar sobre l'inspiració natural del vident solitari. Per fortuna, emperò, aquest triomfa encara, i sota'l treball minucios de l'aciensat, resta'l bloc sencer i poderós del primitiu, construït d'un cop de mà únic, definitivament resolt per un impuls de la personalitat quasi salvatge.

En Violet exposa també gerros i vasos, en els quals el bon gust de l'artista junta formes d'art retrospectiu amb motius de decoració de la nostra època. Són, aquests vasos, d'una exquisidesa notable i marquen una època en l'història de l'art català que, segurament sense ells, tal volta hauria passat desapercebuda.

Han sigut adquirits forses exemplars d'aqueixes reproduccions en terra cuita, terra negra que en Violet ha sabut trobar en els encontorns de Girona i que dóna un especial encís a les obres del nostre hoste.

Creiem que en Violet serà un grat record de Barcelona, com Barcelona el serà d'aqueixa exposició que li ha permès renovar la coneixença amb un artista original, que hem de voler que siga nostre.

P. B.

En *El Dia Gráfico*, el diari mercantil d'en Fabra, un ecoïsta ens fa saber, amb un gran entusiasme i una gran ampulositat de lèxic i de conceptes, que dintre poc la carn s'abaixarà de preu, la friolera de vinticinç cèntims kilo, i més tard a cinquanta.

Però el mateix dia, *Las Noticias*, en un solt breu i pro-saic, ens anuncia que una comissió del Sindicat de Carnicers de Barcelona ha visitat aquella redacció per a manifestar que no hi haurà tal rebaixa.

Cal exigir responsabilitats a l'autor de l'«eco»; l'«eco» és unaperitiu pels pobres abstemis a la força; l'«eco» fa concebre esperances als que treballen exclusivament per a menjar-se el jornal, com diu ell; l'«eco» escampa una alegria falsa, i això és com donar una almoïna servint-se d'una moneda de plom.

Tot plegat resulta molt pitjor que fer a saber al públic que'l venerable Pompeius Gener té una amiga francesa a qui promet dos duros.

Oh tràgica fatalitat ecoïsta!

S'ha rebut una denuncia a l'alcaldia, assegurant que la major part de les *yemas* que's despatxen en les confiteries, procedeixen d'Hamburg, i vénen preparades amb polvos d'àcid bòric, cosa altament nociva a la salut.

Si això és cert, n'hi hà per a maleir el mercantilisme, que tot ho falsifica, encara que'ns sembla que les tals *yemas*, si per una part són dolentes, per l'altra resulten bones.

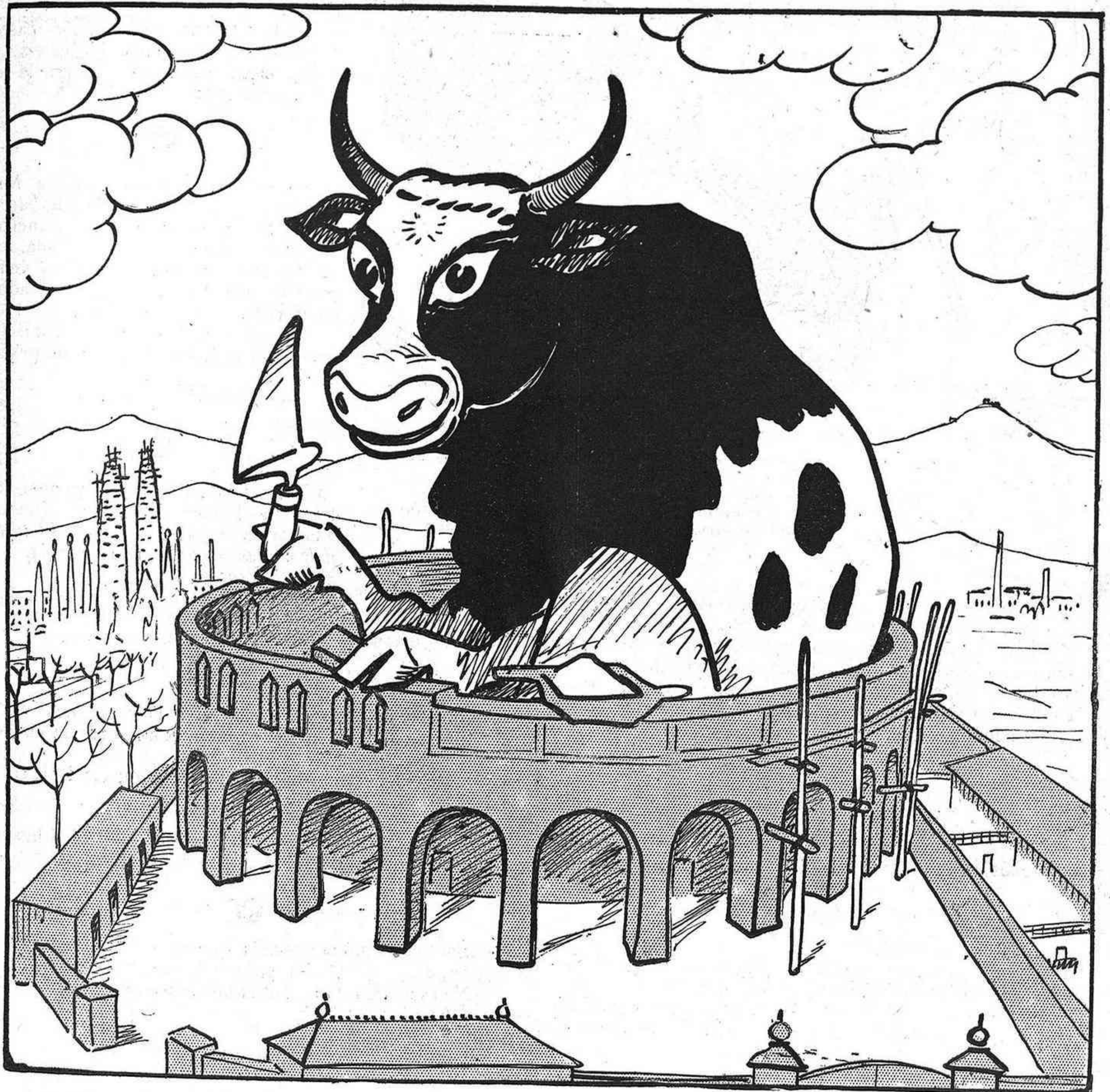
Que contenen àcid bòric en gran quantitat? I bé, amics meus, no cal alarmar-se; si no serveixen per a postres, serviràn per a rentar-se els ulls.

La Veu, després de lo que ella anomena esclatant victòria electoral, demostrà la seva gran satisfacció amb paraules de pur patriotisme.

Tot per Catalunya, tot per la nostra aimada terra, tot per a major honra i glòria de Barcelona, cap i casal de les reivindicacions regionalistes, deslliurada del jou de perturbadors i pervinguts.

Sí, sí; com sinó sabessim quina mena de gent li asseguraren la victòria.

Per això, quan al final de l'article exclamava, amb majúscules i entre admiracions: *Catalunya viu!*, nosaltres pensàvem que la frase no era del tot justa. En lloc de Catalunya viu, hauria pogut dir *¡Catalunya fa la viu viu!* I hauria estat en lo cert.

EL NOU TEMPLE

—No s'impacientin, ciutadans, que aviat estarà a punt. No més hi falta la benedicció del senyor bisbe.

AL PAS CENTRAL DE CARRUATGES

—Dispensi... ¿A vostè l'han posat aquí pera vigilar la marxa dels automòbils?
 — Sí, senyor.
 —Doncs jo soc en Pau Pi, notari. Mai que li convinguí fer testament, ja ho sab,estic a les seves ordres.

El Diluvio perjudica, de tant en tant, la causa dels tramviàries amb falses informacions.

¿Quantes raons deu haver donat en Foronda, per a que un diari tan obrerista com el del carrer d'Escudellers Blancs s'hagi determinat a adoptar aqueixa llastimosa actitud?

Perque no volem creure que per la miseria d'un *pase* s'arribi a tanta baixesa...

Ha mort el guardia municipal Jaume Aden, que feia la friolera de trenta-cinc anys que era a la Casa Gran.

No faltarà algun regidor que exclami:

—Ditxós d'ell!... Jo m'hi poguéis aguantar tant!

Radicalisme en acció.

El *joven* i ja primer tinent d'alcalde, senyor Pich, està gestionant sense descans l'abaratiment de la carn.

Crec que per aquest fet es mereix un aplauso incondicional. Això de treballar per a que'ls barcelonins mengem carn en plena Quaresma és molt d'agrair.

Amic Pich, sabs lo que't dic?

Que ets un gran bome, amic Pich.

Notes de casa.

Demà a la nit, l'*Orfeó Català* celebrarà un concert de musica popular en obsequi als socis protectors.

Com siga que la Junta ha tingut la amabilitat de convidar-nos a la festa, prometem assistir-hi i donar-ne la merescuda informació en el número pròxim.

L'alcalde accidental ha fet suspendre les obres de la casa en construcció de la Plaça de Catalunya, cantonada a la Ronda de Sant Pere, pel motiu de que les ordenances municipals no permeten la elevació que l'arquitecte li ha donat.

Que aprengui l'adrogueret Vicens Ferrer.

En aquest país, ja se sab, a les cases, com als homes, els passa lo mateix: el que s'aixeca una mica més que'ls altres... garrotada!

L'ex-governador Bonaventura Muñoz ha vingut a casar-se amb una barcelonina, que *a la cuenta* degué conèixer aleshores, quan comandava l'ínsula.

No fa gaire temps també va venir per a lo mateix un altre ex-governador, en Portela.

Se veu que les nostres damiseles tenen una especialitat en això de pescar *Sanxos*.

¡Ojo!, senyor Andrade.

Un amic de l'instrucció va anar l'altre dia al Foment del Treball Nacional a donar una conferencia sobre l'*Utilitat dels contes educatius en l'infancia*.

Ja és estrany, ja!

Es estrany que'ls senyors del Foment, amb l'austera severitat que'ls dona l'industria i la fabricació, permetin que hi hagi algú que'ls vagi amb *cuentos*... en aquesta hora!

A l'objecte d'assistir als ensaigs i a l'estrena de llur darrera obra, *Los leales*, arribaren dimarts a Barcelona els germans Quintero.

A rebre'ls a l'estació hi anaren en Moraguetes i els ecoïstes d'*El Dia Gráfico*.

Molt ben primfilat.

Els prínceps de l'astracanada regional venien obligats a rendir aqueix tribut d'admiració i companyerisme als reis del xisto madrileny.

Parlant de la moda frescalis que aquest hivern gasten les senyores, diu el saladíssim repòrter de salons de *Las Noticias*: «¿No es verdad que están monísimas, las muchachas, con los escotes alargados?»

Alto!

Quan hi hà *de què*, sí, senyor; molt mones.

Quan Sant Josep hi ha passat el ribot... *pa'l gato!*

Antoni López, editor, Rambla del Mitg, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat n.º 2

DICCIONARIO LILIPUTIENSE**12,000 palabras****Tamaño 2 1/2 x 5 cms.**FRANCÉS - ESPAÑOL
ESPAÑOL - FRANCÉS
ESPAÑOL - ITALIANO
ITALIANO - ESPAÑOLINGLÉS-ESPAÑOL
ESPAÑOL-INGLÉS
ALEMÁN-ESPAÑOL
ESPAÑOL-ALEMÁNa **UNA PESETA** cada uno**OBRES DE C. GUMÀ**

	Ptes.
Fruyta del temps. — Colecció de poesias, formant quatre tomets titolats: <i>Fruyta amarga</i> , <i>Fruyta verda</i> , <i>Fruyta agre-dolsa</i> y <i>Fruyta madura</i> : segona edició, il·lustrada. Cada tomet 0'50 de pesseta; tots junts.	2
L' amor, lo matrimoni y 'l divorci	0'50
Del bressol al cementiri.	0'50
Buscant la felicitat.	0'50
Petóns y pessichs.	0'50
Barcelona en camisa.	0'50
Lo deü del sigle.	0'50
¿Home ó dona?	0'50
La dona nua (<i>Moralment!</i>).	0'50
Tipos y topos (<i>Colecció de retratos</i>).	0'50
Guerra al cólera! <i>Instruccions pera combátre!</i>	0'25
Cla y catalá. <i>Llissóns de gramática parda.</i>	0'50
Don Quijote de Valcarca.	0'50
¡Ecce-Homo! Monólech en un acte y en vers.	0'50
Mil y un pensamientos. — Colecció de máximas y sentencias.— Un tomo de unas 100 páginas.	1
Lo Rosari de l' Aurora. — Album humorístich, ab caricaturas	0'50
Filomena. — Viatje de recreo al interior d' una dona.	0'50
Lo cólera y la miseria, y una carta al Dr. Ferrán.	0'50
Sobre las donas. — Polémica entre <i>C. Gumà</i> y <i>Fantástich.</i>	0'50
Gos y gat. — Juguet cómich en un acte y en vers.	1
Vuyts y nous. — Ab lo <i>retrato</i> del autor.	0'50
Un cap-mas. — Juguet cómich en un acte y en vers.	1
20 minuts de broma. — Un tomet que conté dos monólechs representables, titolats: <i>¡Tres micos!</i> y <i>Un cessant</i>	0'50
Lo pot de la confitura. — Colecció de poesias.	0'50
La Exposició Universal. — Humorada agre-dolsa.	0'50
Cura de cristiá. — Juguet cómich en un acte y en vers	1
Guía cómica de la Exposició Universal. — Un tomo de 100 páginas, ab un plano y varios dibuixos.	1
L' amor es cego. — Juguet cómich en un acte y en vers	1
Cansóns de la flamarada. — Un tomo de 128 páginas.	1
Una casa de dispesas. — Juguet cómich en un acte.	1
La primera nit. — (<i>Impresions de un nuvi</i>).	0'50
Lo día que 'm vaig casar. — (<i>Impresions de una nuvia</i>).	0'50

	Ptes.
Ensenyansa superior. — Juguet cómich en un acte	1
Drapets al sol. — Escándol humorístich, ilustrat.	0'50
Quinze días á la lluna. — Gatada en vers, ilustrada.	0'50
Ni la teva ni la meva. — Comedia en 3 actes y en vers	2
Un viatge de nuvis. — Humorada en vers, ilustrada.	0'50
¿Quina dona vol vosté? — Humorada en vers, ilust.	0'50
Lo primer día. — Juguet cómich lírich, en un acte.	1
Art de festejar. — Catecisme amorós, en vers, ilustrat per M. Moliné.	0'50
Guía del conquistador. — 2.ª part del <i>Art de festejar</i>	0'50
¿Colón ó Carnestoltas? — Ensarronada cómica municipal, ilustració de M. Moliné.	0'50
¡Abaix lo existent! — Disbarat cómich en un acte.	1
Lo Marqués de Carquinyoll. — Juguet cómich en un acte.	1
Una aventura de amor. — Ilustrada per M. Moliné.	0'50
Pelegrins á Roma. — Viatje bufo-trágich en vers, ilustrat	0'50
¿Per qué no 's casan los homes? — Humorada en vers, ilustrada	0'50
¿Per qué no 's casan las donas? — Humorada en vers, ilustrada	0'50
Jesús María Joseph! — Juguet cómich en un acte.	1
La salsa del amor.	0'50
Lo món per un forat. — Humorada en vers, ilust.	0'50
¿Cóm se pesca un marit? — Humorada en vers, ilustrada.	0'50
De la Rambla á la manigua. — Aventuras d' un reservista, ilustradas.	0'50
Blanchs y negres, ó la cuestión de Cuba, ilustrada.	0'50
Un casament á proba. — Humorada en vers, iustrada.	9'50
La senyora de tothom. — Humorada en vers.	0'50
Lo llibre de las cent veritats. — Edició ilustrada.	0'50
El peccat de Eva. — Humorada en vers, ilustrada.	0'50
Agencia de matrimonis. — Humorada en vers, ilustrada.	0'50
Entre faldillas y pantalóns. — Humorada en vers, ilustrada	0'50
Sota la parra. — Colecció de cantars	0'50

A viat sortirà obra nova d'aquest popular autor**¿QUIERE V. SER DEPENDIENTE DE COMERCIO?**

Suma de datos indispensables a los que aspiran a ser comerciantes y útiles a sus jefes

Un tomo **UNA peseta**D'AQUI **FLOR DE PICARDÍA** VERSOS D'AMOR I DE PECAT
POCS DIES PER JOSEP BURGAS

NOTA. — Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliuranses del Giro Mútuu o be en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitg, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, ademés, un ral pera certificat. Als corresponsals se 'ls otorguen rebaixes.

RESULTAT DE LES ELECCIONS

El triomf del Senyor Esteve